ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Έτυχε την επομένη των εκλογών να έχει γενέθλια φίλος κι αδερφός.

Έτυχε την επομένη της "νίκης" του Κούλη να γιορτάζει φίλος καρδιακός τη μέρα των γενεθλίων του.

Έτυχε να βρεθούμε τυχαία στη Λαμπρινή, παρέα μικρή κι αγαπημένη. Μη ρωτήσετε αν υπήρχε στεναχώρια για την νίκη του Κούλη ή για την ήττα του Αλέξη. Τέτοια ερωτήματα μοιάζουν με εκείνα που αγωνιούν για το αν πεθάναμε που έχασε ο γάβρος ή κέρδισε ο βάζελος.

Για τη δική μας την παρέα τα πράγματα ήταν πιο απλά.
Αγωνίζεσαι;
Διεκδικείς;
Κερδίζεις.
Όχι μόνο εσύ αλλά και οι διπλανοί σου.

Δεν αγωνίζεσαι; Το πολύ-πολύ να κερδίσεις μόνο εσύ. Λίγο ρουσφέτι, λίγο γλείψιμο.
Αλλά, είναι κέρδος αυτό;
Κέρδος μόνο για το τομάρι σου;
Λες κι είσαι σκουλήκι;

Για τη δική μας την παρέα αυτά ήταν ληγμένα. Η επόμενη μέρα πάλι απέναντι με τους αιώνιους "απέναντι" θα μας έβρισκε. Αλί σ' αυτούς που έχουν το νου τους στην κουτάλα και πέφτουν να πεθάνουν σαν τη χάσουν ή πετάνε στα ουράνια σαν την ακουμπήσουν.

Τι δηλαδή; Επειδή βγήκε ένας "νωματάρχης" και είπε "θα μιλήσουν τα γκλομπς" θαρρεί πως εμείς τρομάξαμε; Μάλλον εκείνος έδειξε τον τρόμο του ξέροντας τι θα ακολουθήσει. Αυτό που δεν ξέρει είναι ότι τη δική μας την παρέα κάτι τέτοιες δηλώσεις την ερεθίζουν. Δεν την

τρομάζουν. Άλλωστε το λέει και το τραγούδι: “Είμαστε αλάνια, διαλεχτά παιδιά μέσα στην πιάτσα, και δεν την τρομάζουν, οι φουρτούνες τη δική μας ράτσα”

Κι εκεί, λοιπόν, που το γιορτάζαμε και το γλεντάγαμε και λέγαμε ότι λείπει ο Γιάννης που ψήφισε ΚΚΕ και ο άλλος ο αδερφός που ψήφισε Νύχτα52 νάσου και εμφανίζεται το καλλιτεχνικό ντουέτο Γιάννης-Μπάμπης. Μία κιθάρα και ένα ακορντεόν και πολλή ψυχή και πολύ μεράκι. Τι άλλο θέλει ο άνθρωπος για να γίνει μεγάλος;

Οι συστάσεις σύντομες και περνάμε αμέσως στο ψητό.
“Ούτε στρώμα να πλαγιάσω,.....
Μα εγώ δε ζω γονατιστός είμαι της γερακίνας γιος.....”
Και το γλέντι ανάβει.

Η “θεατρίνα” του αδερφού μου του Θοδωρή. “Πλήγωσέ με όσο θέλεις”, του άλλου αδερφού του Γιάννη,

Και φτάνουμε και στα δημοτικά διότι αφενός το καλλιτεχνικό ντουέτο ήταν πολυτάλαντο και αφετέρου τι γλέντι υπέρ της νίκης του Κούλη θα ήταν αυτό χωρίς τη δημοτική παραδοσιακή μουσική;

“Μια μάνα απόψε μάλωνε”, για όσους γνωρίζουν από ξενιτιά, και τα δάκρυα ανακατεύονται με το κρασί.

Ακολουθούν τα “Μαύρα μάτια” του “τσιγγάνου” ο οποίος αν ζούσε, για τον Αλέξη τον Κούγια τον μορφωμένο τον αρχιδικηγόρο θα ήταν μειωμένης αξίας όταν θα πήγαινε να ψηφίσει μη χ#σ% και τον Κούγια και τη λεβεντιά του (του Κούγια).

Τα κεράσματα δίνουν και παίρνουν έτσι από το πουθενά. Η πλατεία της Λαμπρινής γίνεται μια πρόχειρη και όμορφη εξέδρα υπαίθριας συναυλίας.

Το αφεντικό του καταστήματος στέκεται απορώντας πότε στήθηκε αυτό το γλέντι για τη νίκη του Κούλη.

Η γιορτή νίκης συνεχίζεται με το “Να σου δώσω μια να σπάσεις, αχ βρε κόσμε γυάλινε και να φτιάξω μια καινούργια, κοινωνία άλλην ε” και κορυφώνεται όταν το ανωτέρω τραγούδι το κάνει ζεϊμπέκικο στα πόδια της ο ήλιος της ζωής μου.

Και τι δεν τραγουδήσαμε απόψε; Και πόσα τραγούδια δεν χορέψαμε; Εκεί στην πλατεία η

παρέα μας, μαζί με τις παρέες των διπλανών τραπεζιών, για τον αδερφό που είχε τα γενέθλιά του, για τη νίκη του Κούλη και την ήττα του Αλέξη.

Για τις νίκες μα και τις ήττες της ζωής που δόθηκαν πριν από μας για όλους εμάς. Δεν τις ξεχνάμε. Πορευόμαστε με αυτές. Ευτυχώς, τις θυμόμαστε.

Μα είχε περάσει η ώρα και το γαλανόλευκο όχημα έκανε την εμφάνισή του.

Ο Γιάννης ο καλλιτέχνης χάιδεψε λίγο το ακορντεόν, παράγγειλε στην κιθάρα του Μπάμπη το "σολ", δεν ξέρω γιατί, και σιγοτραγουδήσαμε όσο χρειαζόταν για να ακούσει ο "νωματάρχης" στο μπατσικό το διαχρονικό "τούτοι οι μπάτσοι που' ρθαν τώρα".

Το όχημα με τη σειρήνα έφυγε σχεδόν αμέσως κι εμείς συνεχίσαμε το γλέντι μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες όπως αρμόζει στα γενέθλια ενός αδερφού μα και στη νίκη του Κούλη.